

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **MUDr. M.D.**
zastoupená advokátem JUDr. Tomášem Doležalem
sídlem nám. Republiky 679/5, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Magistrát města Frýdek- Místek**
sídlem Radniční 1148, 738 01 Frýdek- Místek

za účasti: **1) Pronto Camper s. r. o.**
sídlem Frýdlantská 2150, 738 01 Frýdek-Místek

2) PRONTO autosalón, spol. s. r. o.
sídlem Frýdlantská 2150, 738 01 Frýdek-Místek

3) P. P.

4) V. P.

všichni zastoupeni obecným zmocněncem Ing. P.P., CSc.

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2019, č. j. MMFM 195782/2019, ve věci souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 12. 2019, č. j. MMFM 195782/2019, kterým vydal souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru - stavební úpravy části objektu Autosalon Pronto Camper (dále jen „Autosalon“) nacházejícího se na pozemku parc. č. 3341/42 v k. ú. Místek se záměrem změny účelu užívání části budovy na prodejnu oděvů.
2. Žalobkyně namítla nezákonnost napadeného rozhodnutí a dále nezákonnost jiného úkonu správního orgánu, a to souhlasného závazného stanoviska Hasičského záchranného sboru Moravskoslezského kraje, územního odboru Frýdek- Místek ze dne 16. 12. 2019, č. j. HSOS-11171-3/2019 (dále jen „stanovisko HZS“).
3. V podané žalobě žalobkyně vymezila tyto žalobní body:
 - 1) Stavební záměr neměl být projednán v režimu vydání souhlasu s provedením ohlášeného stavebního záměru podle § 106 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v platném znění (dále jen „stavební zákon“), nýbrž v řízení, jehož by žalobkyně byla účastníkem. V daném případě nejde „pouze“ o posouzení kritérií pro ohlášení stavebního záměru, tj. změnu dokončené stavby, nýbrž též o posouzení kritérií pro změnu v účelu užívání stavby dle § 126 odst. 3 stavebního zákona. Podle žalobkyně v takovém případě musí být k vydání souhlasu splněna kritéria podle § 127 odst. 2 stavebního zákona, což nenastalo. Žalovaný se měl zabývat otázkou, zda se stavební záměr dotýká práv třetích osob, případně zda vyžaduje podrobnější posouzení účinku na okolí nebo vyžaduje stanovení podmínek pro užívání stavby. Pokud by žalovaný dospěl k závěru, že je některá z uvedených okolností dána, měl změnu projednat v řízení, jehož účastníkem by byla žalobkyně. Stavba Autosalonu je od nemovitosti žalobkyně oddělena úzkým pruhem pozemku č. p. 3341/8 v šířce cca 4,5 metru.
 - 2) V napadeném rozhodnutí je v popisu stavebního záměru uvedeno, že místnost č. 1010 nazvaná „výstavní plocha“ bude předělena příčkou, čímž vznikne samostatný požární úsek se dvěma místnostmi- sklad a prodejna. Tím se zvýší požární nebezpečí pro žalobkyni, dojde ke změně nebezpečného prostoru a odstupových vzdáleností a tím k navýšení nahodilého požárního zatížení. Ve stávající dokumentaci stavby ověřené rozhodnutím o dodatečném povolení stavby ze dne 20. 7. 2012 je uvedeno nahodilé požární zatížení 22 kg/m², avšak v zamýšleném novém účelu stavby hodnota výrazně stoupne na 115 kg/m². Takové rapidní zvýšení požární rizikovosti se může přímo dotýkat práv žalobkyně, a

proto měla být změna účelu užívání projednána v řízení, v němž by žalobkyni bylo umožněno vznášet námitky.

3) Žalobkyně napadla zákonnost stanoviska HZS, když není zřejmé, ve vztahu k jakému dokumentu bylo stanovisko vydáno, a zda v něm jsou zhodnocena výše uvedená požární rizika. V podkladech, které žadatel předložil, není uvedeno žádné požárně bezpečnostní řešení, které by měl dotčený orgán posuzovat podle § 31 zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, v platném znění (dále jen „zákon o požární ochraně“). Žalobkyně v této souvislosti uvedla, že není zřejmé, zda součástí projektové dokumentace zmiňované na str. 5 napadeného rozhodnutí je požárně bezpečnostní řešení obsaženo. Není proto zřejmé, zda závazné stanovisko bylo vydáno k ohlášenému záměru.

4) V napadeném rozhodnutí nebyl řešen soulad dopravní a technické infrastruktury se stavebním záměrem, což může mít vliv na práva žalobkyně zhoršením funkčnosti stávající infrastruktury v daném místě. Závěr žalovaného na str. 3 napadeného rozhodnutí nemá oporu v podkladech rozhodnutí a nezakládá se na skutečnosti. Dopravní napojení stávající stavby na pozemku parc. č. 3341/42 z pozemní komunikace na pozemku parc. č. 5174/100 (silnice I/56) bylo zrušeno Krajským úřadem Moravskoslezského kraje stanovením místní úpravy provozu na pozemních komunikacích ze dne 28. 6. 2013., kdy bylo dopravní značení V 2c- podélná čára přerušovaná změněno na V 1b- dvojitá podélná čára svislá. Žalovaný neposuzoval zvýšení dopravní náročnosti změny účelu užívání. Dle žalobkyně bude maloobchodní prodejna oděvů navštěvována daleko větším počtem zákazníků než prodejna a servis karavanů.

5) Co se týče technické infrastruktury, je napadený souhlas vnitřně rozporný a neurčitý. Stavební úřad uvedl na jedné straně (bez označení podkladů, z nichž vychází), že záměrem nedojde k dotčení sítí nebo zařízení technické infrastruktury, následně však vyjmenoval tři vyjádření vlastníků technické infrastruktury, kde se dotčení uvádí. V takovém případě však měla být změna účelu užívání projednána v řízení, jehož by byla žalobkyně účastníkem.

6) Vzhledem k tomu, že se jedná o vytvoření prodejní a skladové plochy, může podle žalobkyně připadat v úvahu, že se jedná o stavební úpravy vedoucí ke stavbě podle § 104 odst. 1 písm. f) stavebního zákona, tj. prodejních a skladových ploch o výměře nad 300 m² do 1000 m². Z napadeného rozhodnutí velikost prodejní a skladové plochy nevyplývá, a proto nelze učinit jednoznačný závěr, zda jde o stavební záměr podle § 104 odst. 1 písm. f) či písm. k) stavebního zákona. Stavební záměr podle písm. f) však vyžaduje nejen technický popis a výkresy, ale také dokumentaci (§ 105 odst. 4 stavebního zákona).

7) Dle žalobkyně mělo být zkoumáno splnění podmínek vyhlášky č. 398/2009 Sb., o obecných technických požadavcích zabezpečujících bezbariérové užívání staveb, v platném znění (dále jen „vyhl. č. 398/2009 Sb.“). Neprovedením tohoto posouzení mohlo též dojít k dotčení práv žalobkyně, protože záměr nejen, že nebyl projednáván v řízení, ale ani v režimu ohlášení nebyl posuzován podle všech kritérií § 106 odst. 1 stavebního zákona.

4. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že stavební úpravy v části budovy Autosalonu byly posouzeny jako změna dokončené stavby dle § 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona, kde je uvedeno, že *změnou stavby je stavební úprava, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby; za stavební úpravu se považuje též zateplení pláště stavby*. Žalovaný tyto stavební úpravy zařadil mezi úpravy uvedené v § 104 odst. 1 písm. k) stavebního zákona, kde je uvedeno, že *ohlášení stavebnímu úřadu postačí u stavebních úprav pro změny v užívání části stavby, kterými se nezasahuje do nosných konstrukcí stavby, nemění*

se její vzhled a nevyžadují posouzení vlivů na životní prostředí. Žalovaný postupoval v souladu s § 4 odst. 1 stavebního zákona, když po přezkoumání daného záměru zvolil pro jeho povolení zjednodušující postup, a to souhlas s ohlášeným stavebním záměrem. Žalovaný se zabýval dotčením práv třetích osob, avšak dospěl k závěru, že u žalobkyně k němu nedojde, a proto ji nezahrnul do okruhu účastníků.

5. K žalobnímu bodu 1), týkajícímu se tvrzené absence zákonné podmínky pro vydání napadeného souhlasu, žalovaný uvedl, že i když není v jeho rozhodnutí citováno ust. § 127 odst. 2 stavebního zákona, byla kritéria v něm stanovená zohledněna. Dotčením práv třetích osob se žalovaný zabýval na str. 4 napadeného rozhodnutí, přičemž souhlasy se záměrem požadoval pouze po vlastnicích pozemků parc. č. X, X, X, X a X v k. ú. Místek. U jiných sousedních pozemků a staveb na nich, tedy ani u žalobkyně, neshledal žalovaný dotčení vlastnických práv. Ke stavebním úpravám došlo uvnitř objektu a tyto spočívaly ve vybudování sádkartonových příček za účelem vzniku 2 místností, v interiéru byl vyplněn jeden stávající okenní otvor SDK příčkou s EI 20 a druhý z části tak, aby byl zachován vnější vzhled fasády. Požárně nebezpečný prostor na pozemku parc. č. X činí 3,99 m a na pozemek parc. č. X, který je ve vlastnictví žalobkyně, nepřesahuje. Žalovaný se zabýval taktéž navýšením dopravy a dospěl k závěru, že 7 parkovacích míst navíc kapacitu pozemků o rozměru 6 774 m² nijak neovlivní. K žádosti byla rovněž přiložena souhlasná závazná stanoviska KHS a Magistrátu města Frýdku- Místku ze dne 27. 11. 2019. Vyjádření vlastníků infrastruktury nebyla vyžádána, jelikož k zásahu do staveb a zařízení technické infrastruktury nedojde.
6. K žalobním bodům 2) a 3) týkajícím se změny parametrů požární bezpečnosti a závazného stanoviska HZS, žalovaný uvedl následující. K ohlášení stavby bylo přiloženo Požárně bezpečnostní řešení zpracované Ing. J. V., autorizovaným technikem pro požární bezpečnost staveb, ČKAIT- 1103805 z listopadu 2019, rev. 1. V souhlasném stanovisku HZS je výslovně uvedeno, že podkladem pro jeho vydání je zcela shodná dokumentace. Žalovaný proto nemá pochyb, že závazné stanovisko HZS bylo vydáno ve vztahu k dané stavební dokumentaci. K žalobnímu tvrzení o rapidním zvýšení požární rizikovosti objektu žalovaný opětovně uvedl, že požárně nebezpečný prostor činí 3,99 m a nepřesáhne na pozemek žalobkyně. Změnou parametrů požární bezpečnosti tedy rovněž nebylo dotčeno vlastnické právo žalobkyně a nebylo nutno záměr projednávat v řízení ve smyslu § 127 odst. 4 stavebního zákona.
7. K žalobním bodům 4) a 5) týkajícím se souladu stávající dopravní a technické infrastruktury se stavebním záměrem žalovaný uvedl, že pokud jde o dopravní napojení, dopravní značka dvojitá podélná čára souvislá ze směru od Frýdlantu nad Ostravicí nemá na příjezd a přístup k budově Autosalonu žádný vliv a ze směru od Frýdku- Místku má vliv takový, že vozidlo musí pokračovat v jízdě dále na cca 100 m vzdálenou světelnou křižovatku, kde se otočí a vrátí se zpět směrem k Autosalonu. Žalovaný se před vydáním souhlasu zabýval dopravní náročností, když součástí technické zprávy bylo „Posouzení potřeby parkování“, které zpracoval Ing. O., autorizovaný inženýr pro dopravní stavby, ČKAIT- 1102364 v listopadu 2019. Dle výpočtu je ve vztahu k nové prodejně požadováno navýšení počtu parkovacích míst o 7 stání, což kapacitu pozemků vzhledem k jejich rozloze nijak neovlivní. Pokud jde o tvrzený vnitřní rozpor na str. 3 napadeného rozhodnutí, kde je uvedeno, že záměrem nedojde k dotčení zařízení či sítě dopravní infrastruktury a následně je uvedeno, že *záměr má být proveden v domě, který zasahuje do ochranného pásma energetického zařízení....atd.*, žalovaný uznal, že se jedná o zjevnou

nesprávnost a vadu rozhodnutí, kterou lze opravit, aniž by tím byla způsobena újma některé z dotčených osob. Žalovaný vysvětlil, že uvedený text se vztahuje k domu a nikoliv k posuzovanému stavebnímu záměru a že jej zapomněl při vyhotovení rozhodnutí vymazat. Zjevná nesprávnost textu vyplývá i ze skutečnosti, že na str. 2 napadeného rozhodnutí je uveden výčet podkladů, z nichž žalovaný vycházel a v něm vyjádření společnosti ČEZ Distribuce a. s. a České telekomunikační infrastruktury a.s. uvedena nejsou. Žádná taková vyjádření ani nebyla k žádosti, ani v řízení doložena. Žalovaný provede nápravu svého pochybení, přičemž současně má za to, že tato vada nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a neznamena jeho vnitřní rozpornost či neurčitost.

8. K žalobnímu bodu 6) týkajícímu se hodnocení úplnosti předložené dokumentace ke stavebnímu záměru, žalovaný odkázal na str. 2 napadeného rozhodnutí, kde byly stavební práce posouzeny se závěrem, že se jedná o stavební úpravy podle § 104 odst. 1 písm. k) stavebního zákona. V daném případě se nejedná o nové vybudování prodejních a skladových ploch o výměře nad 300 m² a nejvíce do 1000m², když jde o vybudování příček, nikoliv ploch. V bodě B. 2. 1. písm. g) souhrnné technické zprávy je uvedeno, že prodejna má výměru 107 m² a sklad 62 m².
9. K žalobnímu bodu 7) týkajícímu se posouzení souladu záměru s vyhláškou č. 398/2009 Sb. žalovaný uvedl, že stavebními úpravami nedošlo k negativnímu ovlivnění bezbariérovosti budovy Autosalonu, přičemž posuzování podmínek podle uvedené vyhlášky bylo součástí posouzení celé budovy Autosalonu v rozhodnutí o dodatečném povolení stavby ze dne 20. 7. 2012, č. j. MMFM 75392/2012 a v kolaudačním souhlasu ze dne 20. 8. 2013, č. j. MMFM 95484/2013.
10. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
11. Osoby zúčastněné na řízení ve vyjádření k žalobě uvedly, že pokud žalobkyně namítá, že záměr měl být projednán v řízení, jehož by byla účastníkem, nesdělují k tomu žádné relevantní důvody. Stavba je ohlášenou stavbou dle § 104 odst. 1 písm. k) stavebního zákona.
12. Tvrzení žalobkyně, že k vydání souhlasu s ohlášením stavby v případě, že se jedná též o změnu užívání, musí být splněna kritéria § 127 odst. 2 stavebního zákona, nemá oporu v zákoně. Pokud jde o tvrzení žalobkyně, že mělo dojít k projednání záměru v řízení podle § 127 odst. 4 stavebního zákona, jehož by byla účastníkem, osoby zúčastněné na řízení uvádějí, že na situačním výkresu byl vyznačen toliko souhlas vlastníků sousedního pozemku P. a V. P. Provedením stavby, tj. v tomto případě zhotovením dvou sádrokartonových dělících příček, nemůže dojít k dotčení vlastnických práv dalších, vzdálenostně až následujících sousedů.
13. K žalobní námitce týkající se navýšení požární rizikovosti objektu, uvedly osoby zúčastněné na řízení, že požární rizikovost ohlášené stavby posuzuje HZS, který tak učinil a vydal dne 16. 12. 2019 souhlasné závazné stanovisko, a to na základě posouzení Požárně bezpečnostního řešení zpracovaného Ing. J. V. v listopadu 2019. Tvrzení žalobkyně, že není zřejmé, zda bylo souhlasné závazné stanovisko vydáno právě k dokumentaci záměru, který byl ohlášením projednán, je úsměvné, jelikož všechny podklady, o jejichž adresnosti pochybuje, má žalobkyně v kopiích a adresnost k záměru je z nich nesporná. Jedná se o projektovou dokumentaci, požárně bezpečnostní řešení, závazný souhlas HZS a ohlášení stavby.

14. K žalobní námitce týkající dopravní a technické infrastruktury uvedly osoby zúčastněné na řízení, že namítaná dvojitá přerušovaná čára ve směru od Frýdlantu nevádí, když pro směr od Místku je pouze potřeba se otočit do protisměru na 100 m vzdálené dopravní signalizaci řízené křižovatkou. Žalobkyně neuvedla, k jakému porušení právního předpisu mělo dojít ze strany stavebního úřadu, když dle ní neposuzoval zvýšení dopravní náročnosti změny užívání objektu. Součástí dokumentace je technická zpráva „Posouzení potřeby parkování“ Ing. O. z listopadu 2019, která dokládá, potřebu zvýšit počet parkovacích stání o 7, což je splněno, neboť nevyužitých parkovacích stání jsou s ohledem na velikost volné plochy stovky. K napadené vnitřní rozpornosti a neurčitosti souhlasu, kdy je tvrzeno zasažení záměru do ochranných pásem nadzemních sítí, vodovodního řádu a telekomunikační sítě, bylo osobám zúčastněným na řízení stavebním úřadem sděleno, že se jedná o tzv. zřejmý omyl.
15. Závěrem svého vyjádření osoby zúčastněné na řízení uvedly, že v souhrnné technické zprávě je na str. 7 uvedeno, že nová prodejna má 107 m² a sklad 62 m², tj. i v součtu méně než 300m². Podle § 105 odst. 8 stavebního zákona musí být součástí ohlášení záměru podle písm. k) dokumentace obsahující jednoduchý technický popis provedení a stavební nebo montážní výkresy a požárně bezpečnostní řešení, což bylo splněno. Pokud jde o splnění podmínek vyhl. č. 398/2009 Sb., žalobkyně opětovně účelově zaměňuje ohlášení stavby prodejny podle § 104 odst. 1 písm. f) s ohlášením stavebních úprav pro změnu užívání části stavby na prodejnu oděvů podle písm. k). Průkaz splnění podmínek tzv. bezbariérové vyhlášky byl součástí posuzování celé stavby Autosalonu v řízení o stavebním povolení č. j. MMFM 75392/2012 ze dne 20. 7. 2012 a kolačnickým souhlasu č. j. MMFM 95484/2013. Vzhledem k neprokázání přímého dotčení vlastnických práv žalobkyně, osoby zúčastněné na řízení předpokládají zamítnutí žaloby.
16. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ust. § 75 odst. 2 s. ř. s.).
17. Při posouzení věci vycházel krajský soud ze závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017-43, že souhlasy vydávané stavebním úřadem, zejm. podle § 96, § 106, § 122, § 127 a § 128 stavebního zákona jsou rozhodnutími správního orgánu dle § 65 odst. 1 s. ř. s.
18. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že dne 13. 12. 2019 podala osoba zúčastněná na řízení 1) (dále také „stavebník“) žalovanému ohlášení stavby „*Stavební úpravy objektu na parc. č. X, v k. ú. Místek s cílem změny užívání objektu.*“ K tomuto ohlášení stavebník předložil potřebnou dokumentaci a dne 18. 12. 2019 vydal žalovaný po posouzení ohlášení souhlas s provedením ohlášeného záměru. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně správní žalobu.
19. Podle § 106 odst. 1 stavebního zákona je-li ohlášení úplné a je-li ohlášený stavební záměr v souladu s obecnými požadavky na výstavbu, se závaznými stanovisky, popřípadě rozhodnutími dotčených orgánů, s územním rozhodnutím nebo regulačním plánem nebo veřejnoprávní smlouvou územní rozhodnutí nahrazující anebo územním souhlasem, jde-li o stavbu či terénní úpravu podle § 104 odst. 1 písm. a) až i), nebo s územně plánovací dokumentací, jde-li o stavební úpravu podle § 104 odst. 1 písm. k), stavební úřad vydá souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru do 30 dnů ode dne podání ohlášení.

20. Podle § 104 odst. 1 písm. k) stavebního zákona ohlášení stavebnímu úřadu postačí u stavební úpravy pro změny v užívání části stavby, kterými se nezasahuje do nosných konstrukcí stavby, nemění se její vzhled a nevyžadují posouzení vlivů na životní prostředí.
21. Žalobkyně předně namítla, že stavební záměr měl být projednán v řízení, jehož by byla účastníkem a měla by tak možnost uplatňovat námitky, zejména se domáhala aplikace ust. § 127 odst. 2 stavebního zákona, když má za to, že bylo povinností stavebního úřadu zkoumat naplnění zde uvedených zákonných kritérií. Krajský soud názor žalobkyně nesdílí. Předně zdůrazňuje, že v posuzované věci vůbec nebyly naplněny zákonné podmínky pro aplikaci § 127 stavebního zákona. V daném případě jsou předmětem řízení stavební úpravy části dokončeného objektu. Žalovaný proto postupoval zcela správně, když nejprve ve smyslu ust. § 2 odst. 5 vyhodnotil charakter ohlašované změny dokončené stavby a dospěl k závěru, že jde o stavební úpravu, při které se zachovává vnější půdorysné i výškové ohraničení stavby (§ 2 odst. 5 písm. c) stavebního zákona). Dále tuto stavbu vyhodnotil z toho pohledu, v jakém režimu řízení o tomto návrhu proběhne, přičemž vycházel z právní úpravy obsažené v § 103-118 stavebního zákona. V souladu s obsahem projektové dokumentace a dalších podkladů předložených stavebníkem stavební úřad vyhodnotil, že stavební záměr naplňuje kritéria ust. § 104 odst. 1 písm. k) stavebního zákona, neboť se jedná o stavební úpravy pro změny v užívání části stavby, kterými se nezasahuje do nosných konstrukcí stavby, nemění se její vzhled a nevyžadují posouzení vlivů na životní prostředí. Obsahem správního spisu má krajský soud za prokázané, že tato klasifikace stavby byla stavebním úřadem provedena správně, když dle projektové dokumentace bude část dokončené stavby Autosalonu změněna na prodejnu oděvů, a to tak, že místnost č. 1001 označená „výstavní plocha“ bude předělena příčkou v místě vazníků 6 a 7 až po stropní konstrukci, kde vznikne samostatný požární úsek se dvěma místnostmi-sklad a prodejna. Zjednodušeně řečeno stavební práce spočívají ve vnitřních úpravách již zkolaudované stavby.
22. Vzhledem k takto ujasněnému charakteru stavebního záměru pak žalovaný zcela správně v dalším řízení postupoval podle ust. § 105 a § 106 stavebního zákona. Požadavek žalobkyně, aby bylo v řízení aplikováno zejména ust. § 127 odst. 2 stavebního zákona tedy nemá racionální opodstatnění. Pro úplnost však soud poukazuje na skutečnost, že obdobnými kritérii jako v § 127 odst. 2 stavebního zákona se stavební úřad zabývá také v řízení o ohlášení, a to ve smyslu ust. § 105 odst. 2 stavebního zákona. V souladu s tím se také žalovaný zabýval souhlasem osob, jejichž vlastnické právo k sousedním stavbám nebo k sousedním pozemkům může být dotčeno (strana 4 napadeného rozhodnutí). Krajský soud posoudil postup žalovaného jako souladný se stavebním zákonem a charakterem stavebního záměru, jenž byl předmětem posuzovaného řízení. Pokud žalovaný nezahrnul žalobkyni do okruhu osob dotčených stavebním záměrem, je jeho závěr akceptovatelný mimo jiné také s ohledem na charakter stavebního záměru, který spočívá výlučně ve změnách, jež proběhnou ve vnitřním uspořádání stávajícího objektu. Žalobkyně není vlastníci pozemku bezprostředně sousedícího s objektem stavebního záměru a její žalobní tvrzení o účastenství není ničím konkrétním podloženo a nevyplývá ani z obsahu správního spisu. První žalobní bod byl proto soudem vyhodnocen jako nedůvodný.
23. V druhém žalobním bodě žalobkyně namítla zvýšení požárního nebezpečí pro ni samotnou, kdy právě požární rizikovost se mohla přímo dotýkat jejich práv a v takovém případě měly být stavební úpravy a změna užívání projednány v řízení, v němž by žalobkyně mohla vznášet námitky. Obsahem správního spisu má krajský soud za

prokázané, že k ohlášení stavby bylo přiloženo Požárně bezpečnostní řešení zpracované Ing. J. V., autorizovaným technikem pro požární bezpečnost staveb, ČKAIT- 1103805 z listopadu 2019, v němž zpracovatel dospěl k závěru (na str. 6), že posuzovaný objekt se nenachází v požárně nebezpečném prostoru žádného z okolních objektů. Celkový závěr zpracovatele byl, že projektová dokumentace je z hlediska požární bezpečnosti posouzena podle platných ČSN, především ČSN 73 0802 a vyhlášky č. 23/2008 Sb., o technických podmínkách požární ochrany staveb. Dále bylo k otázce požární ochrany vydáno k posuzovanému stavebnímu záměru závazné stanovisko dotčeného orgánu státní správy na úseku požární ochrany, kterým je HZS, k jehož zákonnosti se krajský soud vyjádří níže. Druhý žalobní bod krajský soud důvodným neshledal.

24. Ve třetím žalobním tvrzení žalobkyně napadla zákonnost souhlasného závazného stanoviska HZS, když z něj podle jejího mínění není zřejmé, k jakému dokumentu bylo vydáno, a zda v něm jsou zhodnocena výše uvedená požární rizika. Krajský soud má za to, že ze závazného stanoviska, které je součástí správního spisu, zcela srozumitelně vyplývá, že jeho předmětem je posouzení požární ochrany u stavby „Stavební úpravy objektu na p. č. X v k. ú. Místek“, jehož stavebníkem je osoba zúčastněná na řízení 1) a podkladem jeho vydání bylo Požárně bezpečnostní řešení vypracované Ing. J. V. V odůvodnění závazného stanoviska je také uvedeno, že HZS vycházel z Požárně bezpečnostního řešení vyhotoveného v listopadu 2019 Ing. J. V. a dospěl k závěru, že předložená projektová dokumentace v rozsahu požárně bezpečnostního řešení splňuje obsahové náležitosti dle ust. § 41 vyhlášky č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního požárního dozoru (vyhláška o požární prevenci), v platném znění. Krajský soud vyhodnotil napadené souhlasné stanovisko jako zákonné a třetí žalobní bod shledal nedůvodným.
25. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně napadla soulad stavebního záměru s dopravně technickou infrastrukturou. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dospěl k závěru, že dopravní napojení na stávající veřejně přístupnou a kapacitně vyhovující pozemní komunikaci je z pohledu stavebního záměru dostačující. Obsahem správního spisu, jakož i napadeným rozhodnutím má soud za prokázané, že žalovaný posuzoval dopravní náročnost změny účelu užívání také na základě části technické zprávy „Posouzení potřeby parkování“ zpracované Ing. O., autorizovaným inženýrem pro dopravní stavby, ČKAIT-1102364 v listopadu 2019. Ze závěru technické zprávy vyplývá, že objekt na pozemku parc. č. X vyžaduje navýšit parkovací stání z původních 27 na 32, z toho 2 ks zvětšených stání s vyhrazením pro zdravotně a tělesně postižené občany. Žalobkyně v podané žalobě závěry žalovaného negovala a k dopravní situaci namítla změnu místní úpravy dopravního provozu z roku 2013, aniž by však ozřejmila, jaký by stavební záměr mohl mít vliv na tento stav. Už vůbec pak žalobkyně netvrdila konkrétní dopad do své právní sféry. Tvrzení, že může dojít ke zhoršení funkčnosti dopravní infrastruktury, kterou využívá i žalobkyně, nepovažuje krajský soud za nosnou žalobní námitku z důvodu jeho naprosté obecnosti. Krajský soud se proto v otázce dopadu stavebního záměru na dopravní infrastrukturu bez dalšího ztotožňuje se závěry žalovaného, když má za to, že míra jeho posouzení odpovídá charakteru posuzovaného stavebního záměru i typu zkráceného stavebního řízení. Čtvrtý žalobní bod proto shledal krajský soud taktéž nedůvodným.
26. V pátém žalobním tvrzení napadla žalobkyně vnitřní rozpornost a neurčitost rozhodnutí žalovaného, pokud jde o dotčení vlastníků sítí technické infrastruktury. Soud dává žalobkyni za pravdu v tom, že skutečně v posledním odstavci str. 3 napadeného

rozhodnutí je uvedeno, že nedojde k dotčení zařízení či sítě vlastníků technické infrastruktury, ovšem v následujícím textu rozhodnutí se tvrdí, že musí být dodrženy podmínky vlastníků technické infrastruktury, a to ČEZ Distribuce, a.s., Severomoravské vodovody a kanalizace Ostrava a. s. a Česká telekomunikační infrastruktura a.s. Vzniklý rozpor žalovaný ve svém vyjádření podle názoru krajského soudu srozumitelně a přijatelně vysvětlil jako omyl z nepozornosti při vyhotovení rozhodnutí (odst. 7 tohoto rozsudku). Akceptací vysvětlení žalovaného umožňuje samotný charakter a rozsah posuzovaného stavebního záměru, neboť v rámci drobných interiérových úprav již existující stavby si lze stěží představit důvody pro stanovení podmínek zmiňovanými vlastníky sítě technické infrastruktury. Skutečnost, že jde o zřejmou nesprávnost, vyplývá také z obsahu rozhodnutí jako celku, kdy se na str. 2-3 uvádí, z jakých podkladů žalovaný vycházel, přičemž absentují právě jakákoliv vyjádření výše uváděných vlastníků technické infrastruktury. Ta ostatně nejsou ani součástí správního spisu. Proto krajský soud uzavírá, že popsáný rozpor v textu napadeného rozhodnutí vyhodnotil jako vadu spočívající ve zřejmé nesprávnosti, která neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, ani na jeho přezkoumatelnost a není tedy důvodem pro jeho zrušení. Pátý žalobní bod vyhodnotil krajský soud rovněž jako nedůvodný.

27. V šestém žalobním tvrzení žalobkyně namítla, že z napadeného rozhodnutí nelze určit jednoznačný závěr, zda je o stavební záměr podle § 104 odst. 1 písm. f) či písm. k) stavebního zákona. Krajský soud se na základě správních spisů i obsahu napadeného rozhodnutí ztotožnil s posouzením žalovaného, že se v daném případě nejedná o stavbu podřaditelnou pod § 104 odst. 1 písm. f) stavebního zákona, tedy stavbu odstavných, manipulačních, prodejních, skladových nebo výstavních ploch o výměře nad 300 m² nejvíce však do 1000 m², které neslouží pro skladování nebo manipulaci s hořlavými látkami nebo látkami, které mohou způsobit znečištění životního prostředí. V prvé řadě posuzovaný záměr neusiluje o vybudování nových ploch, neboť stavební práce spočívají toliko ve vybudování příček v již stávajícím interiéru budovy Autosalonu. Dále lze poukázat na souhrnnou technickou zprávu ke stavebnímu záměru vypracovanou Ing. L. V., z níž vyplývá (bod B. 2. 1. písm. g)), že prodejna má velikost 107 m² a sklad 62 m², čímž je podřazení záměru pod § 104 odst. 1 písm. f) stavebního zákona rovněž vyloučeno. Šestý žalobní bod je tedy také nedůvodný.
28. Poslední žalobní bod se týkal nutnosti zkoumat stavební záměr podle vyhlášky č. 398/2009 Sb., což podle žalobkyně absentuje a tím mohlo též dojít k dotčení jejích práv. Toto žalobní tvrzení posoudil krajský soud jako zcela nedůvodné, když žalobkyně v této souvislosti netvrdí jakýkoliv konkrétní zásah do její právní sféry.
29. Na základě shora uvedené argumentace krajský soud neshledal žádný žalobu důvodnou, a proto ji v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
30. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu v tomto soudním řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.
31. Výrok o náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí uložil soud, případně na její

[Zadejte text.]

návrh z důvodů hodných zvláštního zřetele. V posuzované věci podle obsahu soudního spisu žádné takové skutečnosti nenastaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 13. října 2021

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu